

Arrest

nr. 53 347 van 17 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. FRERE, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Grozny, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie.

In 1998 bent u religieus gehuwd met A.(...) M.(...), een neef en naaste medewerker van rebellenleider U.(...) D.(...).

Uw man nam sinds 1994 deel aan rebellenacties.

In de periode 1999-2000 hielp u uw man om voedsel en medicatie aan de rebellen te bezorgen. U verzorgde ook zelf gewonde rebellen in verschillende appartementen in Ingoesjetië die u hiervoor huurde. Later verspreidde u in opdracht van de rebellen pamfletten over personen die vermoord werden

door ordediensten of personen die spoorloos verdwenen waren. U bracht ook regelmatig audiocassettes naar bepaalde personen.

Op 28 oktober 2003 werd een broer van uw man, A.(...) R.(...), door de ordediensten gearresteerd en sindsdien werd er niets meer van hem vernomen.

In mei 2008 gaf U.(...) D.(...) zelf u een audiocassette die u moest bezorgen aan een zekere B.(...) I.(...). U had met deze man afgesproken aan het busstation in Grozny. Toen u daar stond te wachten, werd u plots langs achter op het hoofd geslagen waardoor u het bewustzijn verloor. U kwam bij in een donkere ruimte waar u werd ondervraagd door enkele gemaskerde mannen in camouflageuniform over de activiteiten en de verblijfplaats van uw man. Deze mannen namen uw intern paspoort af en hielden u daar vast tot eind september 2008. Ze sloegen en vernederden u dagelijks. U was op dat moment zwanger van uw jongste dochter S.(...) en uw gezondheidstoestand ging snel achteruit. De mannen dwongen u ook om documenten te ondertekenen waarin u beloofde met hen samen te werken. Op een dag voelde u zich zo slecht dat u het bewustzijn verloor. Toen u opnieuw bij bewustzijn kwam, bevond u zich in het ziekenhuis nr. 2 te Grozny waar u vaststelde dat u met een keizerssnede bevallen was van uw kind. U vroeg onmiddellijk aan een verpleegster om contact op te nemen met uw moeder. Uw moeder kwam u dan in de nacht van 20 op 21 september 2008 ophalen in het ziekenhuis en uw oom bracht u naar uw tante in Sernovodsk. Daar bleef u ondergedoken tot aan uw vertrek. Al die tijd had u geen nieuws over uw man. Tijdens de periode dat u bij uw tante verbleef kwam er nog twee keer een lid van de ordediensten bij uw moeder langs op zoek naar u.

U besloot het land te verlaten. Op 31 december 2008 bracht uw oom u samen met uw zoontje U.(...) met zijn bestelwagen naar Nalchik, Kabardino-Balkarië. Vandaaruit reed u met een personenwagen naar Wit-Rusland. Daar stapte u in een bestelwagen waarmee u verder reisde naar België. Onderweg stapte u op een u onbekende plaats over in een personenwagen.

U kwam in België aan op 15 januari 2009 en vroeg er dezelfde dag asiel aan.

Op 28 februari 2009 vernam u van een vriend van uw man, een zekere E.(...), dat uw man op 26 februari 2009 vermoord werd in Istanbul, Turkije.

Uw zus M.(...) vertelde u via de telefoon dat er na uw vertrek nog twee keer een lid van de ordediensten bij haar is langsgekomen op zoek naar u.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: een faxkopie van de eerste bladzijde van uw intern paspoort, een attest d.d. 22/01/2009 van de Raad van de Tsjetsjeense Republiek Itsjkerië, een kopie van de geboorteakte van uw zoontje, een faxkopie van een medisch attest van een ziekenhuis in Grozny, enkele schriftelijke getuigenissen van personen van Tsjetsjeense origine die in België wonen, een foto, verschillende internetartikels aangaande de moord op A.(...) M.(...) in Turkije, en een CD-rom."

Verzoeker betwist deze feiten niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u vervolgd werd door de Russische autoriteiten omwille van uw betrokkenheid bij de activiteiten van uw man, A.(...) M.(...), die een medewerker was van rebellenleider U.(...) D.(...). Uw man werd in februari 2009 vermoord in Turkije.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om aannemelijk te maken dat u werkelijk de vrouw was van A.(...) M.(...).

De door u voorgelegde documenten kunnen uw verklaringen in dit verband geenszins staven.

Zo legde u een attest voor afkomstig van de Raad van de Tsjetsjeense Republiek Itsjkerië in het buitenland met als titel "Ukaz" of oekaze, waarin staat dat u de echtgenote bent van A.(...) M.(...) en dat u ook effectief hebt deelgenomen aan rebellenactiviteiten. Met betrekking tot dit document verklaarde u dat een vriend van uw man die in België verblijft het u hier na uw aankomst gegeven heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 28/09/2009, p. 7). U beweerde dat dit attest door rebellenleider U.(...) D.(...) zelf werd opgesteld.

Er moet echter worden opgemerkt dat dit document enkel een handtekening bevat en dat de (familie- en voor)naam van de opsteller ervan merkwaardig genoeg nergens vermeld wordt. In de stempel op het document staat weliswaar te lezen dat het attest werd opgesteld door de "General Mission of the Chechen Republic of Ichkeria Abroad" maar zonder verdere vermelding van enige plaatsnaam. Dergelijke vaststellingen ondermijnen op zich reeds de bewijswaarde van dit attest.

Bovendien kon u zelf ook niet meer informatie geven over de manier waarop die vriend van uw man dit document verkregen heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/03/2010, p. 5), wat weinig overtuigend is. Gelet op het belang van dit document ter staving van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten kan redelijkerwijs van u verwacht worden dat u meer uitleg zou kunnen geven betreffende de herkomst van dit document.

Verder legde u slechts een kopie voor van de geboorteakte van uw zoontje U.(...), waaruit blijkt dat uw zoon als familienaam uw meisjesnaam draagt (en dus niet de familienaam van zijn vader).

Ook met betrekking tot dit document legde u enkele incoherente, vage en ongeloofwaardige verklaringen af. Toen u gevraagd werd waar de originele geboorteakte was, verklaarde u aanvankelijk dat u het originele document niet in België had. Onmiddellijk daarna meende u echter dat u het originele document wel meegenomen had bij uw vertrek naar België, maar u stelde niet te weten waar het zich nu bevond en dacht dat u het verloren was. U kon verder niet eens zeggen wanneer of hoe u de originele geboorteakte in Tsjetsjenië verkregen heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/03/2010, p. 3).

Dergelijke verklaringen zijn weinig aannemelijk te noemen. In verband met dit document kan nog opgemerkt worden dat gekopieerde documenten gemakkelijk vervalst kunnen worden waardoor er geen bewijswaarde aan gehecht kan worden.

Met betrekking tot de verschillende schriftelijke getuigenissen van enkele personen van Tsjetsjeense origine in België die bevestigen dat u de vrouw (in één attest staat dat u de "wettige echtgenote" van A.(...) M.(...) bent) was van A.(...) M.(...), kan worden opgemerkt dat deze documenten geen enkele objectieve bewijswaarde hebben.

De foto waarop u volgens uw verklaringen te zien bent met A.(...) M.(...) en jullie dochtertje A.(...), vormt evenmin een bewijs van uw verklaarde huwelijksband met A.(...) M.(...).

Aangezien u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u de vrouw was van A.(...) M.(...), kan geen geloof worden gehecht aan de problemen die u als gevolg hiervan in uw land zou hebben gekend.

Er moet bovendien worden opgemerkt dat het opvallend is dat u de Belgische asielinstanties maar weinig informatie kon verschaffen over wat de activiteiten van uw man, met name in Turkije, precies inhielden.

Toen u werd gevraagd sinds wanneer uw man in Istanbul verbleef, bleef u het antwoord hierop schuldig. Toen u even later werd gevraagd of uw man vaak naar Turkije ging, zei u dat u niet eens wist dat hij in Turkije was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/03/2010, p. 10 en 11). Toen u voorts werd gevraagd waarom uw man in Turkije zat, vroeg u zich af hoe u nu zou kunnen weten wat hij daar deed waaraan u toevoegde dat u niet wist wat hij in Turkije deed (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/03/2010, p. 11 en 12). U verklaarde voorts dat het pas hier in België is dat u met name via artikels die u ter staving van uw asielaanvraag voorlegde vernam dat uw man vertegenwoordiger was geweest van Dokka (Umarov) in het buitenland (ibid., p. 12).

Aangezien u meer dan eens verklaarde zelf ook actief aan het verzet te hebben deelgenomen en dat u dit nota bene van 1999 tot 2008 zou hebben gedaan (CGVS vragenlijst, vraag 3.3 en gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/03/2010, p. 2), is het niet aannemelijk dat uw kennis over de concrete activiteiten van uw man dermate gering is. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast.

Er moet daarenboven worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties geen enkel origineel document voorlegde waarmee u uw identiteit kon aantonen. Aan de slecht leesbare faxkopie van één bladzijde uit uw intern paspoort kan namelijk geen enkele bewijswaarde gehecht worden, aangezien gekopieerde documenten gemakkelijk te vervalsen zijn, zoals reeds werd opgemerkt in bovenstaande argumentatie.

Na een grondige analyse van uw opeenvolgende verklaringen werd bovendien een ongerijmdheid vastgesteld tussen uw verklaringen.

Zo is het opvallend dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf op 1 juli 2008 te zijn gearresteerd en in het totaal nota bene twee maanden te zijn vastgehouden (CGVS vragenlijst, vraag 3.1) terwijl u op

het Commissariaat-generaal verklaarde op 31 mei 2008 te zijn gearresteerd en tot aan uw ziekenhuisopname op 20 september 2008 oftewel gedurende meer dan drieënhalve maanden te zijn vastgehouden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/03/2010, p. 7 en 8 en gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 28/09/2009, p. 7 en 11). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder in het gedrang.

Verder legde u nog enkele onaannemelijk vage verklaringen af met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnd wordt.

U verklaarde dat er tijdens uw verblijf bij uw tante in Sernovodsk in de periode september-december 2008 een lid van de ordediensten twee keer uw moeder in Grozny heeft opgezocht om naar u te vragen. U kon echter in het geheel niet preciseren wanneer deze persoon langsgekomen is. U stelde enkel dat u het vóór uw vertrek in december 2008 van uw moeder vernomen had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/03/2010, p. 9).

Ook na uw vertrek uit Tsjetsjenië zou er twee keer een lid van de ordediensten bij uw zus zijn langsgekomen op zoek naar u. U verklaarde dat u dit in januari 2009 via de telefoon van uw zus hebt vernomen, maar u kon niet zeggen wanneer deze man uw zus heeft opgezocht. Verder vermoedde u wel dat hij lid was van een speciale eenheid, maar u kon dan niet zeggen of hij in uniform of in burger was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/03/2010, p. 10).

U wist evenmin of u al dan niet officieel in beschuldiging werd gesteld wegens uw betrokkenheid bij rebellenactiviteiten en of er een rechtszaak tegen u werd aangespannen.

U kon ook niet zeggen of er sinds uw vertrek uit Tsjetsjenië convocaties op uw naam zijn toegekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 28/09/2009, p. 5-6). U stelde dat u sinds uw aankomst in België slechts twee keer uw zus hebt durven opbellen, omdat de ordediensten de telefoonlijnen af luisteren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/03/2010, p. 2). Deze uitleg is echter niet aannemelijk te noemen, aangezien er ook andere mogelijkheden bestaan om dergelijke informatie te bekomen.

Deze vage verklaringen wijzen bovendien ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Meer nog, u verklaarde dat u uw zus ook niet om meer informatie gevraagd hebt, omdat u het zelf niet belangrijk vond om dit te weten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 28/09/2009, p. 5).

Daarenboven kan worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen aangaande uw reisweg naar België.

U verklaarde dat uw oom u met een bestelwagen vanuit Sernovodsk naar Nalchik gebracht heeft. Vandaaruit reisde u met een personenwagen verder naar Wit-Rusland. U wist echter niet langs welke landen of plaatsen u naar Wit-Rusland gereden bent (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 28/09/2009, p. 8).

Uw onwetendheid aangaande dit traject van uw reis is niet aannemelijk, aangezien u verklaarde dat dit deel van uw reis toch twee dagen geduurd heeft en de wagen onderweg telkens twee of drie keer per dag ergens gestopt is (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 28/09/2009, p. 8).

In Wit-Rusland verbleef u nog enkele dagen in een appartement tot u in een bestelwagen bent gestapt waarmee u verder gereisd bent. U kon niet preciseren waar in Wit-Rusland het appartement zich bevond en evenmin waar u dan ergens in de bestelwagen gestapt bent. Met betrekking tot de bestelwagen kon u behalve de kleur en dat hij een lading bevatte, geen verdere informatie geven. U verklaarde dat u na vier of vijf uur rijden met deze bestelwagen in een personenwagen bent overgestapt. U wist niet waar dat dan ergens was. U kon ook niet zeggen langs welke landen of plaatsen u naar België gereden bent. U wist niet eens via welk land u de Europese Unie bent binnengekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 28/09/2009, p. 9).

Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is en gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande het traject en de organisatie van uw reis. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder uitgehold.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant

proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie.

De internetartikels bevatten enkel algemene informatie aangaande de moord op A.(...) M.(...) in Turkije en kunnen uw verklaringen niet staven, aangezien u niet persoonlijk vermeld wordt in deze artikels en ze bijgevolg de huwelijksband tussen u en A.(...) M.(...) niet aantonen. De CD-rom bevat enkel een link naar een playlist, maar deze playlist zelf kan niet geopend worden waardoor de inhoud van dit document dan ook niet gelezen of beoordeeld kon worden door de Commissaris-generaal. De faxkopie van het medisch attest van het ziekenhuis in Grozny kan uw verklaringen evenmin staven, aangezien het louter gegevens bevat betreffende uw medische toestand.

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 27 juli 2010 een schending aan van het artikel 62 van voormelde wet van 15 december 1980 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; zij stelt dat ook het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

Aangaande het motief van de commissaris-generaal dat zij niet aannemelijk maakt dat zij de echtgenote is van A.M. laat verzoekster gelden dat ze er oprecht van uitging dat de documenten die zij heeft bijgebracht en haar afgelegde verklaringen een voldoende bewijs waren van de huwelijksband.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift van 26 juli 2010 zeven documenten, met name een fotokopie van een geboorteakte, een attest van Ousman Ferzauli, Minister van Buitenlandse Zaken van de Republiek Itsjikerië, een attest van Khamid Ataev, de broer van haar echtgenoot, een attest van Layla Ataev, de zus van haar echtgenoot, een getuigenis van een dame die verklaart verzoekster en haar echtgenoot persoonlijk ontmoet te hebben, en verscheidene foto's van de familie.

Op de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster slechts weinig informatie kon verschaffen over de activiteiten van haar man in Turkije, antwoordt verzoekster dat zij door haar echtgenoot om veiligheidsredenen maar weinig werd ingelicht. Hoe dan ook meent verzoekster dit op zich geen teken is dat haar relaas ongelooftwaardig is.

Aangaande het verschil in de verklaringen nopens de datum van haar arrestatie, 31 mei of 1 juli 2008, verklaart verzoekster dat zij niet begrijpt hoe de datum van 1 juli 2008 in haar verhoor terecht kwam.

Volgens haar moet het gaan om een misverstand te wijten aan een fout in de vertaling of in het noteren van haar verklaringen.

Verzoekster betwist verder dat zij vage verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de vervolgingsfeiten. Zij stelt dat zij in detail haar activiteiten heeft uitgelegd en dat in het kader van deze verklaringen er geen enkele tegenstrijdigheid of geloofwaardigheid werd opgemerkt door de commissaris-generaal. Zij verklaart dat zij pas de dood van haar echtgenoot vernam op het moment dat zij in België is aangekomen en dat de broers en zussen van haar echtgenoot hier als vluchteling werden erkend gezien ze problemen kenden met de Russische autoriteiten.

Verzoekster stelt dat zij niet alle informatie heeft gevraagd aan haar moeder omtrent het tijdstip waarop mannen bij haar moeder naar haar hebben geïnformeerd omdat zij bijkomende problemen wil vermijden door niet te veel informatie te vragen.

Verzoekster wijst er op dat zij het lot van haar man en de problemen van de andere familieleden kent en het volgens haar dan ook van weinig belang is om te weten of de personen die naar haar navraag kwamen doen, al dan niet een uniform droegen. Volgens verzoekster is er op basis van haar verklaringen geen grond om te twijfelen aan de oprechtheid van haar vrees voor vervolging.

Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat het niet geloofwaardig is dat verzoekster niet weet via welke landen zij naar België is gekomen, laat zij gelden dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij samen met haar zwaar gehandicapt zoontje reisde en zij haar andere kinderen heeft moeten achterlaten. Zij voegt er aan toe dat haar enige bekommernis was om haar zoontje kalm te houden en hem zo goed mogelijk te verzorgen; vandaar dat zij geen aandacht heeft besteed aan haar reisweg en daaromtrent dus geen informatie kan verstrekken.

Zij vraagt om van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en eventueel het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.2. De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster valt uiteen in twee delen. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd opgeroepen voor twee verhoren, dat zij tijdens de verhoren van 28 september 2009 en 5 maart 2010 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond, in bijzijn van advocaat M.-C. Frère, met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn

taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de documenten die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, stelt de Raad vast dat zij daarvan reeds twee documenten heeft neergelegd bij haar verhoor op het Commissaris-generaal. Verweerder merkt terecht op dat verzoekster de motivering dat geen enkele bewijswaarde kan toegekend worden aan deze twee documenten tot staving van de huwelijksband met M. A., dit wordt niet betwist; deze motivering blijft behouden.

De commissaris-generaal merkte terecht op dat het attest dat volgens verzoekster afkomstig is van rebellenleider U.D., enkel een handtekening bevat; de naam van de opsteller staat nergens vermeld, noch de vermelding van enige plaatsnaam; ook vermeldt de stempel op het voormelde document enkel "*General mission of the Chechen Republic of Ickhekeria Abroad*" zonder enige vermelding van een plaatsnaam.

Gelet op deze bevindingen én op het feit dat verzoekster tijdens het gehoorverslag zeer vaag blijft in haar verklaring hoe zij aan dit document is geraakt en bovendien eerst verklaarde dat zij de man die haar dit document heeft overhandigd pas in februari had gezien, terwijl de brief zelf dateert van 22 januari 2009, wordt aan dit stuk geen bewijswaarde toegekend.

De bij het verzoekschrift gevoegde geboorteakte als bijlage 2, betreft enkel een fotokopie, geen origineel. Aan een kopie wordt geen bewijswaarde toegekend gezien fotokopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Daarenboven wordt opgemerkt dat uit dit document blijkt dat de zoon van de verzoekster haar meisjesnaam draagt en niet deze van haar beweerde echtgenootvader M.A. , zijn vader.

Wat betreft het stukken, als bijlage 4, 5 en 6 gevoegd bij het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat dit verklaringen zijn van beweerde familieleden, dus subjectief van aard waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Dit besluit geldt ook wat betreft de stukken als bijlage 3 en 7 gevoegd bij het verzoekschrift.

Ook de foto's hebben geen bewijswaarde; er kan op basis van die beelden niet worden vastgesteld dat er een huwelijksband is tussen verzoekster en M.A.

Benadrukt wordt dat documenten slechts een ondersteunende werking hebben; ze vermogen een plausibel en coherent relaas kracht bij te zetten, maar zijn niet in staat de ongeloofwaardigheid van een relaas te herstellen. De bijgebrachte documenten bewijzen de huwelijksband niet.

Uit het verhoorverslag blijkt dat verzoekster weinig informatie kan verschaffen over de activiteiten van haar man. De uitleg die verzoekster geeft (zie hoger) klinkt te zwak en wordt door de Raad niet aangenomen. Inderdaad is de asielaanvraag van verzoekster juist gestoeld op haar vrees omwille van de activiteiten van haar echtgenoot. Het gebrek aan kennis daaromtrent tast de geloofwaardigheid van verzoekster wezenlijk aan. Bovendien verklaarde verzoekster zelf dat zij ook actief meewerkte met haar echtgenoot om voedsel en medicijnen te bezorgen aan de rebellen, wat inhoudt dat indien zij daadwerkelijk de echtgenote was van M.A. zij op de hoogte moet zijn geweest van diens activiteiten en daar moest kunnen over berichten.

Uit het administratief dossier (zie de "Vragenlijst" van 25 februari 2009, nr. 3.1., p. 2) blijkt dat verzoekster verklaarde dat zij op 1 juli 2008 aan het busstation in Grozny, waar zij een afspraak had om een audi-cassette af te geven, werd aangevallen, zij een slag op het hoofd kreeg en nadat zij terug bij bewustzijn kwam nog twee maand werd vastgehouden.

Bij haar verhoor op 5 maart 2010 (zie het verhoorverslag, p. 7) verklaarde verzoekster dat zij op 31 mei 2008 in een busstation in Grozny van achter werd aangevallen. De blote bewering van verzoekster dat deze verschillende data te wijten zijn aan een niet-correcte vertaling of het verkeerd noteren van haar gezegden, wordt niet aangenomen. Verzoekster heeft de juistheid van haar verklaringen op 25 februari 2009, door haar handtekening bevestigd (zie p. 3) en stelde bij haar verhoor op 5 maart 2010 (zie p. 12)

de tolk goed te hebben begrepen. Ook deze tegenstrijdigheid keert zich tegen geloofwaardigheid van verzoekster.

Verzoekster laat in haar verzoekschrift gelden dat zij in strijd met wat de commissaris-generaal stelt, tot in detail haar activiteiten, haar arrestatie, de mishandelingen, ... heeft uitgelegd. Die bewering wordt niet aanvaard; de stelling van de commissaris-generaal is gemotiveerd en correct.

Verzoekster geeft ten andere aan dat zij via de telefoon niet alle informatie heeft gevraagd aan haar familieleden. De Raad wijst er op dat van verzoekster mag verwacht worden dat zij ernstige en volgehouden inspanningen om ook middels andere kanalen -dan telefonisch contact met familieleden-, op de hoogte te blijven van haar problemen. Verzoekster blijft ook hier in gebreke.

De Raad stelt vast dat verzoekster de vaststelling van de commissaris-generaal, dat zij geen inlichtingen kan geven over haar reisweg, beaamt maar als uitleg de voortdurende zorg voor haar gehandicapte zoon inroept.

De Raad is van oordeel dat deze uitleg niet verhindert dat verzoekster toch enige kennis moet dragen van nuttige gegevens -als landen en plaatsen- over deze voor haar ongewone en bijzonder belangrijke reis. De onwetendheid dienaangaande van verzoekster ondergraaft mede de geloofwaardigheid van haar relaas.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt aan het relaas van verzoekster geen geloof gehecht. Een ongeloofwaardig asielaanvraag dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De vluchtelingenstatus, zoals voorzien in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet erkend.

Verzoekster beperkt zich voor haar vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus tot een loutere verwijzing naar haar asielaanvraag.

Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid verdient, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Verzoekster betwist de motivering houdende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c., van voormelde wet, niet. De Raad neemt deze motivering over. De subsidiaire beschermingsstatus wordt niet toegekend.

De Raad is van oordeel dat hem geen elementen ontbreken om over de asielaanvraag van verzoekster te kunnen oordelen. Er is derhalve geen reden om zoals door verzoekster gevraagd, de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal "*voor verdere informatie*".

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE